

Arrest

nr. 64 567 van 11 juli 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 8 mei 2011 heeft ingediend om de de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 mei 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde (formulier A).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad van 10 mei 2011 met nummer 61 183 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure ingediend op 23 mei 2011.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 mei 2011 werd verzoeker aangetroffen tijdens een politionele controle en nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

[...]

Artikel 7, eerste lid, 1 : verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten : de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien (van) een geldig visum.

Artikel 7, eerste lid, 8: oefent een beroepsbezigheid uit in ondergeschikt verband zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging:

Geen arbeidskaart – PV nr wordt opgesteld door de sociale inspectie.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Griekenland Oostenrijk, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, IJsland, Finland, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta (1) om de volgende reden:

Betrokkene kan niet met zijn eigen middelen wettelijk vertrekken.

Gezien betrokkene zonder arbeidskaart aan het werk was, bestaat er een risico dat hij zijn illegale praktijken verder zet.

Met de toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden.

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op zijn verzoek om verweerder te veroordelen tot de kosten van het geding.

2.2. De Raad dient daarnaast vast te stellen dat de in de bestreden beslissing vervatte maatregel tot vrijheidsberoving genomen werd in toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Overeenkomstig artikel 71 van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling tegen deze vrijheidsberovende beslissing een beroep instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangehouden. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vrijheidsberoving in overeenstemming is met de wet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Hij verstrekt volgende toelichting:

“Gezinsleven.

Verzoeker en zijn verloofde vormen een gezin. Dit blijkt uit het volgende:

- Zij wonen samen op hetzelfde adres. Dit blijkt oa uit de verklaring van verzoeker aan de politie. Hij verklaarde dat er nog gerief dient afgehaald te worden op de [...]. Dit is tevens het adres van zijn verloofde [G.].*
- Zij zijn door verschillende personen gekend als koppel, zo o.m. de behandelende arts Dr. [G.] en pastoor van hun Kerk, [C. D. G.].*
- Zij verwachten samen een kindje. [G.] is 4 maanden zwanger.*

De band tussen verzoeker en zijn verloofde is voldoende hecht. Dit blijkt voornamelijk uit het feit dat ze samen een kindje verwachten, hun samenwoning enz.

Het gezinsleven speelt ook in de relatie vader en ongeboren kind. Verzoeker en zijn ongeboren kind zullen een gezin vormen vanaf de geboorte, officieel vanaf de erkenning.

In de zaak Berrehab oordeelt het EHRM dat enkel door de geboorte van een kind uit een huwelijksrelatie, van rechtswege tussen het kind en zijn ouders gezinsleven ontstaat. Verder overweegt het Hof in deze zaak dat artikel 8 EVRM niet impliceert dat voor gezinsleven in de zin van dit artikel samenwoning vereist is (EHRM 21 juni 1988, nr. 10730/84 (Berrehab v. The Netherlands)). Het EHRM bevestigt in de zaak Useinov dat tussen ouders en natuurlijke, niet-wettige, kinderen ipso jure gezinsleven bestaat. (EHRM 11 april 2006, nr. 61292/00 (Useinov v. The Netherlands)) Het uitgangspunt van het Hof is dat er een nauwe feitelijke band dient te bestaan om te kunnen spreken van gezinsleven. Deze nauwe feitelijke band kan min of meer worden verondersteld bij relaties die nauw aansluiten bij de traditionele gezinssituatie, zoals bij huwelijkspartners, ouders en kinderen en broers en zussen.

Uit de genoemde jurisprudentie kan met betrekking tot het begrip gezinsleven geconcludeerd worden dat er van rechtswege gezinsleven ontstaat tussen ouders en kind.

In dit dossier is er duidelijk sprake van een gezinsleven.

-Inmenging in het gezinsleven.

Er is een positieve verplichting voor de overheid om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Staten dienen rekening te houden met de vraag of het voor vreemdelingen niet zeer moeilijk of onmogelijk is om in een ander land een gezinsleven te hebben.

Verzoeker wenst zijn verplichtingen als vader op te nemen en dit kan enkel in België. Het is voor verzoeker quasi onmogelijk om in het land van oorsprong een familieleven te leiden. Zo ook de zaak Berrehab, waar een uit de echt gescheiden vreemdeling die werd uitgewezen geen regelmatig contact meer met zijn Nederlands kind kon onderhouden (EHRM, 21 juni 1988, Berrehab t. Nederland; EHRM, 24 april 1996, Boughanemi t. Frankrijk EHRM, 19 februari 1996, Gül t.Zwitserland.) Verzoeker woont samen met zijn verloofde [...]. Verzoeker wordt vader van een Belgisch kind. De moeder van het kind heeft immers de Belgische nationaliteit en heeft hier vast werk. Deze situatie brengt met zich mee dat verzoeker enkel een gezinsleven in België kan leiden. Er kan niet verwacht worden van het toekomstig kind en van de moeder dat zij mee het land verlaten naar Filipijnen en dat deze laatste haar werk, vrienden en heel haar leven in België achterlaat. Bovendien kunnen eigen onderdanen niet worden uitgezet. Een uit[...]zetting van verzoeker impliceert een uitzetting van de Belgische verloofde en het ongeboren kind.

De overheid is verplicht om de nodige maatregelen te nemen opdat een zinvolle beleving van het recht op privé- en gezinsleven mogelijk zou zijn. De noodzaak aan inmenging moet zijn ingegeven door een dwingende sociale nood waarbij er volgens de rechtspraak van EHRM evenredigheid moet zijn tussen de inmenging en beoogde geoorloofde doel. In casu betreft de dwingende sociale behoefte de concrete situatie van het gezin. Verzoeker wenst bij zijn gezin te verblijven. Verzoeker zal voor het kindje zorgen terwijl zijn partner voltijds werkt. Verzoeker heeft steeds de intentie gehad om een aanvraag overeenkomstig artikel 9bis op te starten na erkenning van zijn kind. De praktijk is dat dit kan gebeuren vanaf 6 maanden z[wa]ngerschap en dit is binnen enkele weken. Verzoeker onderzoekt nu of het mogelijk is dit eerder te doen zodat zo snel mogelijk een procedure overeenkomstig artikel 9bis VW kan worden opgestart met het oog op de bescherming van artikel 8 EVRM.

-Met betrekking tot het beweerde zwartwerk (verzoeker is niet veroordeeld) wenst verzoeker te verwijzen naar de zaak Boultif waarin het Hof 'guiding principles' ontwikkelde teneinde duidelijkheid te creëren, omtrent de vraag met welke belangen rekening dient te worden gehouden

Deze 'guiding principles' luiden:

"The Court will consider the nature and seriousness of the offence committed by the applicant; the length of the applicant's stay in the country from which he is going to be expelled; the time elapsed since the offence was committed as well as the applicant's conduct in that period; the nationalities of the various persons concerned; the applicant's family situation, such as the length of the marriage; and other factors expressing the effectiveness of a couple's family life; whether there are children in the marriage, and if so, their age. The court will also consider the seriousness of the difficulties which the spouse is likely to encounter in the country of origin. though the mere fact that a person might face certain difficulties in accompanying her or his spouse cannot in itself exclude an expulsion."

Vertaling van de 'guiding principles':

- *de aard en de ernst van het gepleegde misdrijf;*
- *de duur van het verblijf in het gastland;*
- *de tijd die is verstreken sinds het plegen van het strafbare feit en het gedrag na zijn veroordeling;*
- *de nationaliteit van de betrokken gezinsleden;*
- *de gezinssituatie zoals de duur van het huwelijk of andere factoren die bepalend zijn voor de aard van de relatie;*
- *in hoeverre was de echtgenoot op de hoogte van het gepleegde strafbare feit op het moment dat de relatie aanving;*
- *hebben betrokkenen kinderen en wat is hun leeftijd;*
- *de ernst van de moeilijkheden die een echtgenote zal ondervinden indien zij moet gaan leven in het land van herkomst van de verwijderde vreemdeling.*

Verzoeker is niet veroordeeld. Verzoeker wenst zijn leven en in het bijzonder zijn gezinsleven samen met zijn verloofde en kind verder te zetten. De overheid kan niet verwachten dat de verloofde haar werk opgeeft en meereist naar Filipijnen. Bovendien is ze zwanger en wenst zij hier te bevallen. Ze wordt hier begeleid door haar artsen en haar familie. Ze heeft de Belgische nationaliteit."

3.2. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen dat in de gegeven omstandigheden de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeker geen verboden inmenging uitmaakt in de uitoefening van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Hij stelt dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoeker van zijn partner wordt gescheiden doch enkel dat hij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. Tevens laat verweerder gelden dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid kan oordelen dat het belang van de Staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft. Daarnaast merkt verweerder op dat verzoeker geen bewijs voorlegt dat hij en zijn verloofde samenwonen en dat zij een kind verwachten. Hij wijst erop dat hij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing hiervan alvast geen kennis had en evenmin kon hebben, nu verzoeker hem hierover niet had geïnformeerd. Hij stelt dat een intentie om een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen verzoeker geen verblijfsrecht verschaft. Verder merkt hij op dat verzoeker nalaat aan te tonen waarom het voor hem onmogelijk is zijn gezinsleven verder te zetten in het land van herkomst en hij van oordeel is dat hij enkel in België een gezinsleven kan ontwikkelen.

3.3. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het EHRM benadrukt dat het begrip '*privéleven*' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De Raad stelt vast dat verzoeker, die werd aangetroffen op het ogenblik dat hij arbeidsprestaties verrichtte zonder hiertoe gemachtigd te zijn, voorhoudt al "*enkele tijd*" in België te verblijven. Het is evenwel niet betwist dat verzoeker, ondanks het feit dat hij bij zijn aantreffen verklaarde reeds anderhalf

jaar in het Rijk te zijn, zijn aanwezigheid op het Belgische grondgebied niet kenbaar heeft gemaakt aan verweerder en hij verweerder ook niet op de hoogte stelde van het feit dat hij een relatie had met een Belgische vrouw. Van verweerder kon dan ook niet verwacht worden dat hij, op het ogenblik dat hij de bestreden beslissing nam, reeds enige kennis had van de relatie waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst. Door gedurende meer dan een jaar na te laten verweerder op de hoogte te stellen van zijn aanwezigheid in functie van zijn beweerde relatie verhinderde hij bovendien dat verweerder het effectieve bestaan van deze relatie in deze periode onderzocht. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift stukken waaruit blijkt dat een Belgische vrouw van Filipijnse origine zwanger is en dat een priester hem omschrijft als de verloofde van deze Belgische vrouw. Hij brengt tevens een verklaring aan van deze vrouw die stelt dat hij de vader is van haar ongeborn kind en dat zij samenwonen. Zoals reeds werd vastgesteld in het arrest van de Raad van 10 mei 2011 met nummer 61 183 laten deze stukken, te meer omdat geen enkel stuk uitgaat van een officiële instantie, evenwel niet zonder meer toe met volledige zekerheid te besluiten dat er sprake is van een effectief bestaand gezinsleven in België dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen.

Daarenboven moet worden geduïd dat, indien evenwel zou aangenomen worden dat verzoeker de facto een gezin vormt met mevrouw [G. A.] – de vrouw die hij omschrijft als zijn verloofde – er enkel kan worden vastgesteld dat de bestreden beslissing hem geen bestaand verblijfsrecht ontnemt en hem niet verhindert om, overeenkomstig de bepalingen van de Vreemdelingenwet, een verblijfsmachtiging aan te vragen. Er kan derhalve niet gesteld worden dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in het privé- of gezinsleven van verzoeker. Aangezien het kind naar wie verzoeker verwijst nog niet geboren is kan hij ook niet gevolgd worden in zijn standpunt dat de bestreden beslissing een inmenging zou vormen in het gezinsleven met zijn kind. Voorts dient nogmaals benadrukt te worden dat uit artikel 8 van het EVRM hoe dan ook kan geen algemene verplichting voor een Staat afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van echtparen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker brengt ook geen elementen aan die de Raad zouden verplichten te concluderen dat er in casu toch een uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende positieve verplichting op verweerder zou rusten om verzoeker, in de huidige omstandigheden, tot een verblijf in het Rijk toe te laten of te machtigen. Het feit dat mevrouw [G. A.] zwanger is, laat namelijk niet toe te besluiten dat deze vrouw, die bovendien stelt op de Filipijnen te zijn opgegroeid, verzoeker niet – al dan niet tijdelijk – zou kunnen vergezellen naar zijn land van herkomst. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt immers dat de zwangerschap nog niet zeer ver gevorderd is – de voorziene bevallingsdatum is immers 4 oktober 2011 – en er zijn geen gegevens beschikbaar waaruit zou kunnen afgeleid worden dat deze zwangerschap een belemmering vormt om te reizen. Verzoeker verwijst naar de medische opvolging die mevrouw [G. A.] in België krijgt, maar maakt niet aannemelijk dat deze enkel in België beschikbaar is. Verzoeker wijst er tevens op dat zijn beweerde verloofde tewerkgesteld is in België. Daargelaten de vraag of een eventuele tewerkstelling kan beschouwd worden als een hinderpaal om een gezinsleven in een ander land op te starten of om tijdelijk in een ander land te verblijven, moet worden geduïd dat verzoeker zijn bewering dat dat mevrouw [G. A.] “*voltijds werkt*” niet aantoon. Verzoeker blijft voorts in gebreke toe te lichten waarom het feit mevrouw [G. A.] de Belgische nationaliteit verworven heeft en zij familie en vrienden in België zou hebben zou beletten dat zij hem vergezelt.

De door verzoeker aangehaalde rechtspraak doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK